

кой да ме ухапе, бихъ прѣдпочелъ да ме ухапятъ 100 комари, отколкото едно човѣшко жили. Едно човѣшко жили е ужасно нѣщо!

„Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ.“

Подъ думата „мъртавъ“ азъ разбирамъ онѣзи хора, на които сърцето е заледенѣло, на които умътъ не се движи, не мисли, на които волята е парализирана. Иматъ желание това да направятъ, онова да направятъ, но нищо не вършатъ. Казватъ: е, за друго прѣбраждане, когато отидемъ на небето, тогава ще учимъ. Ти на земята не учишъ, че на небето ли? Тази философия не търпи критика. Мислите ли, че една муха, като влѣзе въ единъ човѣшки университетъ ще стане много учена? Ами че кой университетъ не е пъленъ съ мухи? При това, колко мишки има, които сж свършили? И жабички има, и кученца има, но кои отъ тѣхъ сж свършили университетъ? Мислите ли, че като влѣзете въ небето ще свършите? Вашето положение ще бжде като положението на една муха. Ехъ, ще кажете, нали по образъ и подобие Божие сме създадени? Ти, ако тукъ, при тѣзи условия, при които Богъ настоява да учишъ, те мързи да учишъ, то на небето, тамъ, при онази свобода, ще се забравишъ и нѣма да учишъ. И право казватъ турцитѣ, че на онзи свѣтъ, тамъ ще има една цѣла планина съ пилафъ, полѣнъ съ масло. Какво учение ще има при тази планина? Всѣки день ще има движение къмъ устата навжтрѣ-навънъ, ще мяза на движението на локомотива — пуфъ, пуфъ. Това е философско схващане, но не е право схващане. Дали има разлика между нашето и турското схващане?

„Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ“.

На кои живи? На онѣзи хора, които мислятъ. Можемъ да мислимъ ние. Можемъ да бждемъ живи. Ще кажатъ: можемъ ли да бждемъ живи? Чудно нѣщо! Ами кой ти е казалъ, че не си живъ? Азъ съмъ срѣщалъ много младежи, които казватъ: ама азъ не мога да мисля. Кой ти втъпилъ тази идея, че не можешъ да мислишъ? Ама азъ не съмъ живъ. Азъ зная причинитѣ, ти си влѣзълъ въ единъ зимникъ долу. Излѣзъ вънъ, попечи се малко! Има ли Господъ? Ела съ менъ, нѣма да те заведе при Господа, но ще те заведе при лжчитѣ на